

Nyughatatlanok és lázadók

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: 4Mózes 11:1-33; 12:1-13; 13:27-33;
14:1-23, 39-45; 1Korinthus 10:1-11

„Mindez pedig példaképpen történt velük, és figyelmeztetésül íratott meg nekünk, akik az utolsó időben élünk” (1Kor 10:11, RÚF).

Az évszázadok során a nagyobb földrengések előtt többen felfigyeltek a kutyák és más háziállatok szokatlan, nyugtalan viselkedésére.

Tudósok mára megállapították, hogy az állatok képesek felismerni a földrengés szeizmikus hullámai közül az elsőt – a nyomáshullámot –, ami a másodlagos rengéshullámot előzi meg. Ez talán magyarázza, hogy miért viselkednek zavartan vagy nyugtalanul az állatok, még mielőtt a föld megremeg. Az emberektől eltérően egyes fajok, mint például az elefántok, képesek észlelni az előrengések alacsony frekvenciájú hanghullámait és rezgéseit.

2011. augusztus 23-án a Smithsonian Intézet Nemzeti Állatkertjében fursán kezdtek viselkedni az állatok néhány perccel azelőtt, hogy egy 5,8-as erősségű földrengés rázza meg Washington városát. Mielőtt a föld remegni kezdett, a lemuromok is vagy tizenöt perccel át hangoskodtak.

Az e heti tanulmányunkban emberek különös nyugtalanságának egyes eseteit vizsgáljuk meg, amelyeket nem földrengésekhez hasonló, közelgő természeti katasztrófák váltottak ki, hanem az emberiség alapvető bűnössége. Nem nyugodtak meg abban, amit Krisztus a hozzá hittel és engedelmesen fordulóknak kínál fel.

NYUGTALANUL A PUSZTÁBAN

Izrael népe minden bizonnyal nyugtalan és boldogtalan volt, amikor a Sínai-félszigetet elhagyva Kánaán felé indult. Több mint egy év telt ez azóta, hogy kivonultak Egyiptomból (4Móz 1:1). Készen álltak rá, hogy belépjenek az ígéret földjére. Népszámlálást tartottak és rendbe szerveződtek. Láthatták az isteni jóindulat és az Úr jelenlétének elképesztő, egyértelmű jeleit, mégis panaszkodtak, amikor a Sínai-félsziget elhagyása után először megálltak.

Olvassuk el 4Móz 11:1-15 szakaszát! Mi miatt keseregtek az izraeliták?

Izrael népe az egyiptomi hús, uborka, dinnye, póréhagyma, hagyma és fokhagyma után áhítozott. *„Ki ad nekünk végre húst enni? Emlékezünk, hogy Egyiptomban ingyen ettünk halat, uborkát, dinnyét, póréhagymát, vöröshagymát és fokhagymát. Most pedig elepedünk, mert semmit sem látunk a mannán kívül”* (4Móz 11:4-6, RÚF). A szelektív memória súlyos esete ez, mert emlékeztek az ételre, de a rabszolgaságot és az elképesztő nehézségeket elfelejtették (vö. 2Mózes 1. fejezetével).

Már több mint egy éve Isten mannáját ették, mégis nyughatatlanul másra vágytak. Ez még Mózesre is hatással volt. Nem könnyű zúgolódó emberek csoportját vezetni. Mózes azonban tudta, hogy kihez forduljon. *„Miért tetél szolgálóddal ilyen rosszat? Miért nem vagy jóindulattal hozzám, miért raktad rám ennek az egész népnek a gondját”* (4Móz 11:11, RÚF)?

Hogyan válaszolt Isten a panaszokra? Olvassuk el 4Móz 11:16-33 részét!

Az Úr tudja, hogy mire van szükségünk, amikor nyugtalanok válunk. Izrael esetében fűrjeket adott nekik, hogy csillapítsa a hús iránti vágyukat. A nép viszont nem éppen olyan húst akart. Amikor boldogtalanok, nyugtalanok és mérgesek vagyunk, a haragunk tárgya általában csak kirobbantja a konfliktust, de valójában nem az okozza. Izrael fellázadt Isten vezetése ellen. Ettől nekünk is óvakodnunk kell, mindegy, milyen helyzetben vagyunk, mert sokkal könnyebb ebbe beleesni, mint gondolnánk!

Miért könnyű emlékeinkben szebbnek látni a múltat, mint az valójában volt?

A NYUGTALANSÁG RAGÁLYOS

Olvassuk el 4Móz 12:1-3 szakaszát! Mi miatt mérgeződött Mirjám és Áron?

Mirjám és Áron - úgy tűnik - Mózesre a kusita felesége miatt haragudott. Cippóra Midiánból származó idegen volt (lásd 2Móz 3:1). Még Izrael „elit” köreiből is megmutatkozott a bűnös természet, ráadásul nem valami kellemes módon (ha egyáltalán létezhet olyan).

A bibliaszöveg viszont egyértelműen megmutatja, hogy ez csak ürügy volt. Lényegében a prófétaság ajándéka miatt panaszkodtak. Az előző fejezetben Isten azt mondta Mózesnek, hogy válasszon ki hetven embert Izrael vénei közül, akik segítenek neki a vezetés ügyintézésével kapcsolatos terheit hordozni (4Móz 11:16-17, 24-25). Áronnak és Mirjámnak is fontos vezető szerepe volt (2Móz 4:13-15; Mik 6:4), ekkor viszont úgy érezték, hogy az új vezetői felállás fenyegeti a helyzetüket, ezért kérdezték: „Vajon csak Mózes által beszélt az Úr? Nem beszélt-e miáltalunk is” (4Móz 12:2, RÚF)?

Hogyan felelt Isten a panaszkodásra? Olvassuk el 4Móz 12:4-13 részét! Vajon miért volt ilyen határozott?

Isten válasza egyből megérkezett, félreérthetetlen volt. A prófétaság ajándéka nem fegyver, amit hatalomszerzésre lehetne használni. Mózes alkalmas volt a vezetésre, mivel megtanulta, hogy a legvégsőkéig az Úrra kell bízni magát. Mirjámot talán azért említi az 1. vers Áron előtt, mert ő lehetett a Mózes elleni támadás felbujtója. Áron ekkoriban már Izrael főpapjaként szolgált. Nem léphetett volna be a sátorba és nem járhatott volna közben a nép érdekében leprásan. Isten egyértelműen kimutatta, hogy mindketőtükre haragszik, amikor Mirjámot átmeneti belpoklossággal büntette. Emellett segített, hogy a családja hozzáállása is jó irányba változzon. Áronnak a nővéréért mondott könyörgése megerősíti, hogy neki is része volt az esetben (4Móz 12:11). Ekkor pedig azt látjuk a bírálgatás és a nyugtalanság helyett, hogy Áron Mirjámért könyörög, ugyanakkor Mózes is közbenjár érte (4Móz 12:11-13). Az Úr ilyen lelkületet szeretne látni a népe között. Meghallgatta a könyörgésüket és meggyógyította Mirjámot.

Mindig könnyű bírálni az egyházi vezetést, mindegy, melyik szintről legyen szó. Ám mennyivel jobb lenne az egyház helyzete és a saját lelkiállapotunk is, ha közbenjárnánk a vezetőinkért, még ha nem is értünk velük egyet!

A NYUGTALANSÁG LÁZADÁSHOZ VEZET

A történet jó felütéssel kezdődik. Az izraeliták végre eljutottak Kánaán határára, majd tizenkét kémeket küldtek a föld felderítésére, akik elképesztő jelentést adtak.

Olvassuk el a kémek beszámolóját 4Móz 13:27-33 szakaszában! Melyik részről foszlottak szerte az izraeliták reményei?

Káleb közbelépése ellenére a kételkedők és a szkeptikusok szava kerekedett felül. Izrael nem merte elfoglalni azt, amit Isten nekik ígért. Nyugtalanok úgy döntöttek, hogy inkább sírnak és zúgolódnak, mint hogy elinduljanak és ünnepeljék a győzelmet. Amikor nyugtalan a szívünk, nehezünkre esik hitben járni. A nyugtalanok viszont nem csak az érzelmeinkre hat. A tudósok szerint egyértelmű a kapcsolat a nyugalom hiánya (az alváshiányt is beleértve), illetve az elhízást, függőséget és fokozott nyugtalanosságot, boldogtalanságot eredményező rossz döntések között.

Olvassuk el 4Móz 14:1-10 részét! Mi történt ezek után?

A helyzet még rosszabbra fordult. Oda sem figyeltek Káleb kétségbeesett könyörgésére: „Csakhogy ne lázongjatok az Úr ellen” (4Móz 14:9). Az egész közösség a vezetők megkövezésére készült. *A nyugtalanok lázadáshoz vezet, ami pedig végül halálba visz.* „A hűtlen kémek nagy hangon vettek részt Káleb és Józsué bevádolásában. A nép pedig azt kezdte el kiáltani, hogy kövezék meg őket. A megkerült tömeg kődarabokat ragadott, hogy megölje a hűséges embereket. Az őrültségre jellemző ordítózással rohantak előre. Hirtelen a kövek kihullottak kezükből, és mélységes csend ereszkedett rájuk. Remegni kezdtek a félelemtől. Isten közbelépett, hogy megakadályozza gyilkos szándékuk megvalósítását. Isten jelenlétének dicsősége lángoló fényként világította meg a sátrat. Az egész nép megláthatta és szemlélhette az Úr jelenlétének ezt a feltűnő jelét. Egy náluknál hatalmasabb valaki nyilatkozta ki magát, és senki sem merte folytatni ellenállását. Azok a kémek, akik a hamis és bűnös jelentést hozták, a rémülettől lesújtottan lapultak meg és visszafojtott lélegzettel tűntek el sátraikban” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó, 353. o.). Ebben a pillanatban az Úr dicsősége nyíltan megmutatkozott. Amikor Mózes *negyedik könyve* 14. fejezetének történetét olvassuk, mintha a kép megmerevedne, hogy bele tudjunk hallgatni Isten és Mózes párbeszédébe. Az Úr tudta, hogy az Ő személye ellen lázadtak, még ha a köveket Mózesnek, Kálebnek és Józsuénak szánták is.

A KÖZBENJÁRÓ

Milyen lehetőséget kínált fel Isten a lázadáskor Mózesnek? Olvassuk el 4Móz 14:11-12 verseit!

Az Úr azt mondta, hogy elpusztítja az izraelitákat és egy új nemzetet hoz létre, akiknek Mózes lesz az atyja.

Hogyan reagált Mózes a nyílt lázadásra, ami nemcsak ellene, hanem Isten ellen is irányult (4Móz 14:13-19)?

Ebben a pillanatban látszik meg igazán, hogy milyen volt Isten embere. Mózes megörökített válasza előre mutat a Közbenjáróra, aki több mint ezernégyszáz évvel később a nehézségekkel küzdő tanítványaiért imádkozik majd (János 17. fejezet). Több teológus és bibliakutató annak példáját látja Mózes reakciójában, amit Krisztus tesz értünk. Kérdés sem fért a vétkekességükhöz, ahogy a miénkhez sem. Mózes mégis így könyörgött: bocsáss meg nekik „*a te irgalmasságod nagy volta szerint*” (4Móz 14:19)! Amit az Úr akkor tett Mózes közbenjárására, ugyanazt teszi velünk Jézusért, az Ő halála, feltámadása és értünk való közbenjárása miatt.

Mózes így imádkozott: „*Kérlek, kegyelmezz meg e nép hamisságának a te irgalmasságod nagy volta szerint, amiképpen megbocsátottál e népnek Egyiptomtól fogva mindeddig*” (4Móz 14:19). A lázadás és a nyugtalanság közepébe talál a kegyelem. A megbocsátás új kezdetet kínál.

Viszont ennek ára van. A kegyelmet nem adják olcsón. A bűnbocsánat ellenére a népnek el kellett viselnie lázadása következményeit, az a nemzedék nem léphetett be az ígért földjére (4Móz 14:20-23).

Isten valóban megtartotta őket a pusztában még harmincnégy évig, enni adott nekik, a szentélyből szólt hozzájuk. Melléjük volt a pusztaságban. Aztán meghaltak és a következő nemzedék vette át a stafétabotot, talált nyugalmat az ígért földjén. Ez ítéletként hangozik, de valójában kegyelem. Hogyan lett volna képes az a nemzedék meghódítani Kánaán erős városállamait, ha nem tanultak meg bízni Istenben? Hogyan világíthattak volna a nemzetek között, ha ők maguk is sötétben botorkáltak?

Milyen nehéz leckét tanultunk már meg a megbocsátott bűnök következményeiről?

HIT VAGY ÖNTELTÉSÉG

Milyen hasonlóságot veszünk észre Izrael pusztai vándorlása és Istennek közvetlenül a második advent előtt élő népe között (lásd 1Kor 10:1-11)?

A világtörténelem során Isten népe az ígéret földjét kutatva vándorolt a pusztában. A *pusztaságnak* sok arca van. Most inkább a média véget nem érő ostroma, az érkező üzenetek folyamatos csippanása, illetve a szüntelen szórakozás mély zúgása formáját ölti. Szerelemként akarja eladni a pornográfiát, a problémáinkat pedig az anyagelvűséggel próbálja megoldani: ha csak egy kicsit is fittebbek, fiatalabbak, jobb módúak, vonzóbbak lehetnénk, akkor minden gondunk eltűnne.

Az izraelitákhoz hasonlóan mi is nyugtalanul keressük a békességet, gyakran rossz helyen.

Hogyan reagáltak az izraeliták Isten ítéletére 4Móz 14:39-45 szakaszában?

Jellemző, ahogy Izrael az isteni ítéletet fogadta. Kimondták: „Bűnösök vagyunk.” *„Itt vagyunk, menjünk hát arra a helyre, amelyről az Úr beszélt”* (4Móz 14:40, RÚF).

A komolytalan kötelezettségvállalás olyan, mint a helytelenül beadott oltás: nem működik. Az orvosok ma azt javasolják, hogy a születés utáni első huszonnégy órában kell beadni a Hepatitis B oltást. Ez jó kezdet. Ám az első szűrés után még nem alakul ki védettség a fertőzéstől, ha azt nem követi másik két vagy három ismételőltás, a megfelelő időben és mennyiségben.

Izrael lázadó lelkületű pálfordulása halálba és csalódásba torkollott, amit a 14. fejezet utolsó versei jegyeznek fel, mivel a nép nem volt hajlandó elfogadni Isten új iránymutatását, inkább makacsul támadást indított a szövetség ládája, illetve Mózes vezetése nélkül. Az elbizakodottságnak nagy ára van, halálba vezet. Igen gyakran a félelem hajtja. Mivel tartunk valamitől, olyan döntéseket hozunk, amelyeket később megbánunk.

Idézzünk fel olyan alkalmakat, amikor hittel tettünk valamit, illetve amikor elbizakodottan léptünk! Mi volt a fő különbség?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

„Most úgy látszott, hogy őszintén megbánták bűnös viselkedésüket, de valójában inkább annak következményei miatt bánkódtak, nem pedig halálanságuk és engedetlenségük miatt. Amikor rájöttek, hogy az Úr nem látogult meg, nem engesztelődött meg irántuk, akaratosságuk újra feltámadt és kijelentették, nem térnek vissza a pusztába. Isten azzal, hogy megparancsolta nekik az ellenségeik földjéről való visszavonulást, tulajdonképpen látszólagos engedelmisségüket tette próbára. Bebizonyult, hogy engedelmisségük nem volt őszinte és valóságos. Tudták, hogy súlyosan vétkeztek, amikor megengedték, hogy meggondolatlan érzéseik irányítsák őket, és amikor arra törekedtek, hogy megöljék azokat a kémeket, akik Isten iránti engedelmisségre ösztökélték őket. Az rémisztette meg őket, hogy olyan félelmetes hibát követtek el, amelynek következményei katasztrofálisnak bizonyultak számukra. Szívük változatlan maradt és valami ürügyre volt szükségük, hogy alkalomadtán hasonló módon törjenek ki. Ez az alkalom akkor jött el, amikor Mózes Isten felhatalmazása alapján megparancsolta nekik, hogy menjenek vissza a pusztába” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó, 354-355. o.).

„A hit azonban semmilyen téren nem hozható rokonságba az elbizakodottsággal. Csakis az lehet biztonságban az elbizakodottsággal szemben, akinek igazi hite van, mivel az elbizakodottság a hit hamisítványa. A hit igényli Isten ígéreteit és az engedelmisség gyümölcseit termi. Az elbizakodottság is igényli az ígéreteket, de úgy használja fel őket, ahogyan Sátán: a törvényszegés mentegetésére. A hit öszüléinket az Isten szeretetében való bizalomra vezérelte volna, engedelmisségre parancsolatai iránt. Az elbizakodottság arra készítette őket, hogy az Úr törvényét áthágják, és azt higgyék, hogy az Ő nagy szeretete megmenti őket a bűn következményétől. Nem hit az, amely az Ég kegyét igényli anélkül, hogy teljesítené a feltételeket, amelyekhez a kegyelem kötve van. Az őszinte hit alapja a Szentírás ígéreteiben és rendelkezéseiben van” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 97-98. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

Időzzünk el annál a gondolatnál, hogy bár a bűnre bocsánatot lehet nyerni, igen gyakran el kell szenvednünk a következményeit! Hogyan segíthetünk azoknak, akik nem tudják elfogadni, hogy bocsánatot kaptak egy adott bűnre, pedig a negatív következményeit még mindig érzik, sőt talán a szeretteik is szenvednek miatta?

FRIEDRICH TRAUB: BIZALOM

Mindenen át hogyan segít?
Még nem tudom, hogyan,
csak hogy: ígérete szerint
és csodálatosan.

Elűzi-e az éjszakát,
s hogyan? Csak azt tudom,
hogy egy lépéshez mindig ad
elég fényt az úton.

Szívem, ha Ő kezébe vett,
békében nyugoszik.
Hogyan hordoz, hogyan vezet,
az csak Rá tartozik.

Fordította: Túrmezei Erzsébet